

Bemutatjuk friss nyugdíjas kollégáinkat

Mindent a közösségért

Hosszú évtizedek után nehéz elkészönni szeretett hivatásunktól. Szívesen folytatná tovább az ember a szolgáltatást, de az is igaz, ha elérkezik a jól megérdemelt pihenés ideje, mégiscsak ki kell szállni a körforgásból. Az emlékek, az örömteli és a kudarcos élmények is további erőt adnak a más típusú feladatokhoz, és több idő jut azokra a dolgokra, amelyek korábban háttérbe szorultak. Cikkünk második, befejező részében újabb két nyugdíjas kollégánk portréját vázoljuk fel.

ALADICS MÁRIA (66) Bácsszentgyörgyön, e 143 lelket számláló bácskai településen hosszú évtizedeken át volt a határ menti falu „mindenesé”. Hogy ez pontosan mit is jelent, máris részletezzük. A régi szép időkben, a nyolcvanas években az ifjúsági klubot vezette, programokat, beszélgetéseket, zenés-táncos esteket szervezett, bázishelyük a művelődési házban alakult ki. Nála voltak az épület kulcsai, nyitotta és zárta az összejövetelek helyszínének ajtajait. Mivel nem találtak könyvtárost a településnek, az ottani munkát is rábízták. Hetente háromszor várta látó kapukkal az olvasni vágyókat. Később a művelődési ház eseményeiről is ő gondoskodott, egyebek mellett emlékezetes bálakat szervezett.

– Egyetlen egy munkahelyem volt, az önkormányzat alkalmazásában dolgoztam kezdettől fogva – tekint vissza a múltra Mária. – Az évek előrehaladtával egyre több feladatot bíztak rám. Az ebédszállítást 1983-ban kezdtük, azt is én intéztam. Minden nap Volán-busszal mentem Ga-

rára, ahonnan 18-18 ebédet hoztam, s ahogy hazajértem, kerékpárra ültem és már vittem is a rászorultaknak. Az ételhordókat is én mosogattam el, hogy másnap tiszta edényekkel induljak neki az útnak. Sokáig nem volt autója a hivatalnak. Amikor 2003-ban pályázatot hirdettek a falugondnoki állásra, én is jelentkeztem. Ugyan volt még két aspiráns, de a nyílt szavazáson nekem adott bizalmat a testület. Szerintem az is mellettem szólt, hogy tősgyökeres bácsszentgyörgyi vagyok, és elegendő tapasztalatot szereztem már az ügyes-bajos dolgok intézésében. Akkoriban a képzés Vértessacsán zajlott, illetve Kecskeméten, az egyesület szervezésében. Háromszor egy hetes kurzuson vettem részt. Mivel nem volt, aki helyettesítsen, a későbbiekben nemhogy hosszabb időre, de még az egynapos rendezvényekre sem jutottam el, pedig néha jó lett volna néha kiszakadni a hétköznapi szűrkéségből. Így a legtöbb találkozót és családi nap kimaradt az életemből.

Kikapcsolódásra, pihenésre, szórakozásra tehát nemigen gondolha-

tott a bácsszentgyörgyi falugondnok, feladatokkal viszont bőségesen elhalmozta. Az önkormányzat „mindeneseként” el is várták tőle, hogy ne mondjon nemet. Mivel a faluban sok időse ember él, róluk gondoskodni kell. Főleg azokról, akinek nincsenek hozzátartozói, vagy a rokonai az ország másik szegletében élnek. Helyben nincs semmilyen bolt, így egy vekni kenyérért is a közeli Garára kell utazni. A falugondnok viszont összejárja a gondozottak igényeit és egyszerre intézni el a nagybevásárlást. Az óvoda, az iskola régen megszűnt, a gyerekek Garára ingáznak, őket is neki kell fuvaroznia. Az orvos hetente egyszer, csütörtökön tart rendelést, ilyenkor muszáj mindenkinek ellátzni a kérését, de ha valakinek máskor fogy el a gyógyszere, azért már gondnoknak a garai rendelőbe megy, és a recepteket is az ottani patikában tudja kiváltani. Most, hogy már a „felhőbe” küldi az orvos a vényeket, azzal sem lett lényegesen kevesebb munkája.

– Ne felejtjük el azt sem, hogy a falubelieknek a hivatalos ügyeket is a garai önkormányzatnál kell intézniük – folytatja tovább Aladics Mária. – Meg sem tudnám megmondani, hogy az évtizedek során hány embernek segítettem kilötni ilyen-olyan őrülpokat, házhoz vittem az adólvéket, aktuális anyakönyvi kivonatokat, ezerféle dolog akad. Nálam csörgött a jelzőrendszeres telefon, nem egyszer előfordult, hogy éjszaka hívtak. Ilyenkor szóltam az orvosnak vagy a mentőnek. Régebben, amikor még se mobiltelefon, se gépkocsi nem volt, ez sokkal bonyolultabban működött. De mindig megoldódott valahogy. Összetartóbbak voltak az emberek. Mára rettenetesen megváltozott a világ. Mindenki rohan, sokan türelmetlenebbek és önzőbbek lettek.

Mária tavaly tavasszal hagyta abba szeretett munkáját. Akkor már tombolt

a világvjárvány, ami a falugondnokokat is nagy kihívás elé állította. Ahogy mondja: „jól neki kellett gyürkőzni”. A feladatok immár az utódjára hárulnak. Nyugdíjasként néha felidézi a legszebb pillanatokat, azt például, ahogy a kis öregek télen-nyáron a kapuban várták, hogy megérkezzen. Az utolsó napon is. Biztosan hiányozni fog az állandó elfoglaltság, mindazonáltal várta is már a végét, hiszen húsz éve volt utoljára szabadságon. Ráfér a pihenés. Most behozza az otthoni lemaradásait, és élvezzi a kertészkedést.